

Nagypál István

Hármasoltár: Stella Zylbersztajn

„Żeby czynić dobro,
nie trzeba wiele.” S. Z.

1.
Ha felkel reggel, a balkonról Haifa óvárosát
Látja, miközben kávéját kortyolgatja.
Kilencvenévesen is éber, kihívásokat
Keres, miközben kijár a temetőbe az elesettekhez.

Lengyelországban a háború alatt, 25 család
Bújtatta, azóta több mint 40 emberen segített.
Ha valaki bekopogott az ajtaján, beengedte.
Örökbefogadott lánya máig hálás neki.

Teste könnyű, mégsem tört meg, mert
Azzal a *megmagyarázhatatlansággal*,
Ami benne lakozik, a totalitarizmus nem
Tudott mit kezdeni. Azóta is nyugtalan nyűszít.

2.
Haifa. A legbékésebb izraeli város.
A Karmel-hegy lábainál a Földközi-tenger
Mosdatja. Hol rejtőzködők hangjai: imák,
Mint Éliás barlangjában az edények.

Miközben így kántál a holtak kórusa:
Bábok voltunk. Kapuk lettünk.
De hangjukat elvágja a kanopusz –
Edényekbe zárt menekültek csöndje.

NAGYPÁL ISTVÁN (1987) költő, író, szerkesztő, műfordító. Gérecz Attila-díjra jelölték. Eddig megjelent kötetei: *A fiúkról* (2012), *Rózsaszín daloskönyv* (2014), *Prelúdiумok és fűgák között* (2016).

Bahái kertjei: az írott betűk menedéke.
Az Élő Isten napsütötte teraszai.
Lent révkikötők. Konténerek a rakparton.
Kagylók, halak Istenbe zárva, hangtalan.

3.

Vaddisznó köveket forgat, bokrok alatt,
Aranysakál kószál a fenyvesek között,
Baglyok huhognak, bűnbaknak kikiáltva,
A kérődzők belei, ürüléke, csonthalmi fölött.

*Merthogy kérődzők és más hasadt körművek
Közül ne egyetek. A szél se viszi tovább
A szirtiborzok maradványait, egyszer
Majd aszövőlggyé válik a vidék, talán, de*

Addig is, a borzak menedékéül a sziklák
Szolgálnak. Betűktől mentes, festetlen
Falakon áldozattá válik az állat, az ember.
Hiszen, ami Istent kiengeszteli, rossz nem lehet.

